

Dotáhne to až do Bílého domu?

Autor: Colin Liddell

Čeho chtěl Donald Trump docílit svým nejnovějším návrhem na úplný zákaz vstupu muslimů do USA? V první řadě, je to jen výrok, který prohodil během předvolební kampaně, jako pokusný balónek ke zjištění směru větru. V případě nutnosti se z toho dá vycouvat a k ničemu konkrétnímu jej to nezavazuje.

Pomůže mu to ale vylepšit jeho pozici u jistých klíčových skupin, které si Trump potřebuje získat nebo udržet a také to znovu ukazuje, co z něj činí tak výjimečného a odlišného politika.

Mnozí si všimli, že Trump podnikl tento krok krátce poté, co jej podle jednoho z průzkumů předstihl Ted Cruz v Iowa, kde se konají primárky nejdříve. Podle těchto komentátorů tedy Trump mířil tímto protimohamedánským spektaklem na iowské republikány, i když mu to u ostatních Američanů mohlo ublížit. Na tom může být kus pravdy, přestože Američané zrovna neslují svou hlubokou náklonností k islámskému světu. Neutuchající mediální protiofenzíva může odradit, přinejmenším dočasně, některé bázlivější příznivce. Ale opět, nebo taky nemusí.

Nahlíženo ze širší perspektivy se dá jeho „protimuslimská“ rétorika chápat jako cesta k srdcím evangelických protestantů obecně, aby si tak vylepšil svou pozici mezi republikánskými kandidáty. Jeho nejbližší rivalové posledních měsíců, Ben Carson and Ted Cruz, totiž čerpají nezanedbatelnou podporu právě mezi touto skupinou, která příliš nevěří Trumpově křesťanské pravověrnosti. Osobně si myslím, že je křesťanem jen v tom nejširším kulturním slova smyslu.

V první fázi svého pokusu o Bílý dům Trumpa nejvíce ohrožuje evangelické křídlo republikánské strany, takže nijak nepřekvapuje, že se pustil do uskutečňování strategie směřující na tuto klíčovou skupinu a k neutralizaci svých soupeřů.

Každá protiislámská politika nevyhnutelně vynáší na přetřes i židovskou otázku. Většina Židů samozřejmě volí demokraty, ale zjevně dává smysl, aby se na Trump pokusil co možná nejvíce zapůsobit, nejen kvůli vylepšení svých čísel, ale také kvůli nesmírnému židovskému vlivu v médiích a finančním světě, kterou mohou užít z jeho pohledu buď pozitivně k jeho podpoře nebo negativně k útokům.

Přestože rozličné židovské organizace promptně odsoudily Trumpova slova o zákazu vstupu muslimů do USA, spouště obyčejných Židů není muslimská migrace příliš po chuti. Velmi dobře vědí, jak se vede jejich soukmenovcům v jiných zemích, a není žádným tajemstvím, že např. mnoho francouzských Židů opouští Francii nebo vyslovuje podporu Front National. Trump má s Židy také rodinné vazby – jeho dcera si jednoho vzala – takže většina Židů jej sotva bude vnímat ve stejném světle jako Hitlera, ať už někteří příslušníci kmenu roztočí svou paranoiu a hyperbolická prohlášení na libovolné otáčky.

Ale Trumpova vypočítavě spontánní slova o zastavení muslimů s sebou přinášejí i další výhody, jak ve svém nedávném příspěvku na svém blogu vysvětlil tvůrce Dilberta, Scott Adams:

„Trump zdá se hraje mazanou hru, ať se vám to líbí nebo ne. ISIS nebo jeho stoupenci jistě zaútočí znovu. A pokaždé, když to k tomu dojde, si budete snažit představit, co se s tím dá dělat – a napadne vás jediná možnost: Trumpovo okamžité zastavení veškeré muslimské imigrace.

Můžete tuto volbu nenávidět nebo milovat, ale zřejmě žádný jiný plán neznáte. Vaše možnosti, jak něco podniknout (alternativou je neudělat nic) se smrskávají na Trumpův plán. Přes své chyby jde o jediný vám známý plán. A když zaútočí příšera, pokusíte se utéct skutečnými dveřmi, ne vysněnými. Výhoda, Trump.“

Jinými slovy se Trump *de facto* stal „pánem“ otázky islámského terorismu v Americe; a zatímco Evropu, Kanadu i Ameriku zaplavují a infiltrují agenti Islámského státu, tato karta se během volební kampaně bude zas a znovu vyplácet. Při každé nové hrůze si lidé budou muset říct: „Trump měl pravdu.“

Trumpova strategie navíc všem dokazuje, jak jedinečným a odlišným politikem, který se tak málo podobá zbytku pole, je. Nikdo z ostatních politiků se k podobnému kroku neodhodlal. Dokonce i Ted Cruz by se při vyslovení podobných slov rozklepal pochybami, jestli se napřed neměl dovolit svých velkých sponzorů. Trump tímto omezením netrpí, díky čemuž mluví mnohem upřímněji než kterýkoliv jiný politik – a nejupřímněji zní tehdy, když říká věci, na které by si jeho soupeři strachem ani nedovolili pomyslet.

Díky ovzduší politické korektnosti, které jako toxické výpary dusí Západ, a kvůli kterým se takřka všichni politici děsí kohokoliv urazit a vyprovokovat tak liberální komisaře k otevření jejich bezedných toren s přirovnáními k Hitlerovi, může Trump tohoto účinku dosáhnout pouhým vyslovením názoru, který je zcela v souladu s mainstreamovým zdravým rozumem a s nímž drtivá většina lidí – kteří se nenachází na vrcholku hierarchie morálního signalizování – ve skutečnosti souhlasí.

Jen se nad tím zamyslete: 130 zmasakrovaných snadných terčů ve Francii, 14 podobně měkkých cílů v Kalifornii, neustálé nebezpečí útoků takřka kdekoliv – bez výjimky lidmi

považující sami sebe za džihádisty, ISIS plní internet svou krvavou pornografií, a někdo řekne: „Hele, možná by nebylo od věci to zarazit, dokud, však víte, tomu nepřijdeme na kloub...“ Vlastně to zní dost krotce. A že to není jen zdání, dokazuje i skutečnost, že dokonce i Jimmy Carter během krize s teheránskými rukojmími zakázal Íráncům vstup do Ameriky.

Máme tak před sebou další ukázkou, jak Trump vyprovokoval své protivníky k útoku na své silné místo – a čím víc na něj budou útočit, tím hůř se jim povede; a čím hůř se jim povede, tím více posílí jeho auru a vystaví na odiv Trumpovu převahu.

Úvaha Colina Liddella **The Trump Supremacy** vyšla na stránkách Alternative Right.